

R

REVEIL-SERIE

HET VOORBEELD VAN
ABRAHAMS GELOOF

ISAÄK DE LEEUW

No. 499

NOVEMBER 2013

ISAÄK DE LEEUW

Isaäk de Leeuw is een predikant uit de achttiende eeuw. Hij werd geboren in Utrecht op 21 mei 1740. Op 9 juni 1765 werd hij bevestigd tot predikant van Garderen. Een half jaar later nam hij een beroep aan naar IJsselmonde, namelijk op 15 december 1765. Daarna was hij achtereenvolgens predikant te Tiel (6 oktober 1771) en Rotterdam (13 december 1772).

Isaäk de Leeuw was een getrouwe prediker van wie de Kerk veel verwachtte. Hij had het voornemen om een groot werk te schrijven, maar Gods weg was anders. In het jaar 1775 werd hij ziek, wat zich eerst niet ernstig liet aanzien. Maar plotseling verergerde zijn ziekte. Hij ontsliep op 3 september 1775, nog maar 35 jaar oud.

Van zijn hand is het boek ‘Het geloof in deszelfs aard en vrugt verklaard’, de beminlijke verpligting daar toe uit het euangelie aangedrongen, en tegen de bedenkingen zoo van ’t vleeschlijke vernuft, als van heilbegeerige doch bekommerde zieken, gestaaft en verdedigd, in eenige leerredenen. De bundel werd na zijn dood uitgegeven, in 1777. Reeds in 1778 verscheen een tweede druk in Rotterdam.

De hierna volgende preek is de derde preek uit het hierboven genoemde boek: ‘Het geloof in deszelfs aard en vrugt verklaard’ (1784, zesde druk).

De preek is herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

N.B. Er wordt op verschillende plaatsen in de preek verwezen naar preken die nog zullen volgen. De redactie heeft het voornemen in de komende tijd daarvan nog enkele te hertalen en in de Reveilserie uit te geven.

**HET VOORBEELD VAN ABRAHAMS GELOOF
of
GEEN TWIJFEL AAN DE BELOFTE VAN GOD**

door

ISAÄK DE LEEUW

*“En hij heeft aan de belofenis Gods niet
getwijfeld door ongeloof; maar is gesterkt
geweest in het geloof, gevende God de eer;
en ten volle verzekerd zijnde dat Hij ook
mchtig was, hetgeen beloofd was te doen”.*

Romeinen 4:20-21

In het Evangelie wordt Christus in al Zijn verdiensten oprecht en uit genade aangeboden, met het bevel in Hem te geloven. Daar wordt de verzekering aan toegevoegd dat een ieder die gelooft, zalig zal worden. Daarom is het uiterst belangrijk zich daarop te verlaten met een volkomen vertrouwen in het hart. Dit zagen we in de vorige preek. Daarop wil ik nu graag nog sterker aandringen met het voorbeeld van de gelovige Abraham voor ogen. Ik volg daarbij de apostel Paulus zoals hij dit hier in deze tekst voor ogen heeft.

In Romeinen 3:19 en 23 had de apostel verklaard dat de gehele wereld voor God verdoemelijk is. Daarom zegt hij dat er maar één weg is om voor God te kunnen bestaan, en dat is de rechtvaardigheid door het geloof in de verdiensten van Christus. Deze weg staat open voor Joden en heidenen, zo stelt hij vanaf vers 21 tot aan het einde van hoofdstuk 3.

Hij bevestigt deze stelling nadrukkelijk, waarmee hij ingaat tegen het verzet van de Joden ten opzichte van deze leer. Hij laat hun zien dat deze leer niet nieuw is, maar dat van Abraham al getuigd mag worden dat hij gerechtvaardigd is geworden door het geloof (Genesis 15:6). De Joden roemden Abraham allemaal als hun vader! Ook in de tijd van David heeft men van geen andere rechtvaardigheid geweten. Dat toont hij aan door het begin van Psalm 32 aan te halen, en op grond daarvan te zeggen dat God hén zalig verklaart aan wie Hij de rechtvaardigheid toerekent zonder de werken; zie hiervoor de verzen 6 tot 8 van ons hoofdstuk.

Verder leidt de apostel uit het voorbeeld van Abraham af dat deze rechtvaardigmaking werkelijk zowel voor Joden als heidenen geldt. Daarom houdt hij de lezers van de Romeinenbrief hetzelfde geloof voor dat Abraham in beoefening bracht. Van dat geloof wordt getuigd dat het hem tot rechtvaardigheid is gerekend. De apostel laat zien dat Abraham al uit

dit geloof leefde vóór hij besneden was. De besnijdenis werd hem pas vele jaren later opgedragen als een verzegeling van zijn rechtvaardigheid door het geloof. Het was Gods wijze doel dat Abraham een voorbeeld zou zijn voor zowel Joden als heidenen om het rechtvaardig zijn voor God alleen in het geloof te zoeken (zie de verzen 9-10).

In het vervolg stelt de apostel het geloof van Abraham voor ogen ten aanzien van een tweede belofte die God hem gegeven had. Dat is een belofte uit kracht waarvan hem de toebrengring van de heidenen werd beloofd. Deze belofte was niet verschillend van de voorgaande. De hoofdinhoud daarvan was dat zijn zaad zou zijn als de sterren in menigte. Die inhoud werd alleen steeds naderbij gebracht: hoe Abraham een vader zou zijn van vele volken, en dat er koningen uit hem zouden voortkomen - om het overige nu maar niet te vermelden. Dit alles met de nadrukkelijke vermelding dat dit zaad uit Sara zou voortkomen. Dat noemt Paulus 'een erfgenaam der wereld' te zijn (vers 13). Dit laat zien dat Abrahams aanspraak op deze belofte er niet was door zijn verbondenheid met de wet, maar alleen omdat hij in het geloof volhardde. Als dit niet zo was, zou de belofte hem niet uit genade geschonken zijn. Vervolgens wordt duidelijk dat

Paulus dit zo stelt met het doel dat men zal geloven dat deze belofte krachtig en vast zal zijn voor al het zaad, zowel uit de Joden als uit de heidenen (zie de verzen 13-17).

Daarna wordt het werkzaam zijn van Abraham door dit geloof met levendige kleuren uitgebeeld (zie de verzen 18-21). In vers 18 lezen we: ‘Die tegen hoop op hoop geloofd heeft, dat hij zou worden een vader van vele volken, volgens hetgeen gezegd was.’ Dit had Abraham dus van te voren aangenomen tot zijn rechtvaardigmaking in het geloof. Daarop wordt de nadere belofte gefundeerd: ‘Alzo zal uw zaad wezen.’ In vers 19 staat: ‘En niet verzwakt zijnde in het geloof, heeft hij zijn eigen lichaam niet aangemerkt, dat reeds verstorven was, daar hij omtrent honderd jaar oud was, noch ook dat de moeder in Sara verstorven was.’ Door dit alles scheen het onmogelijk te zijn waar het in deze belofte om ging, namelijk dat dit zaad uit Sara zou voortkomen. Er waren wel duizend bedenkingen aan te voeren. Maar de verzen 20-21 maken duidelijk dat het er ver vandaan was dat hij door ongeloof aan de belofte getwijfeld zou hebben, maar dat hij juist in het geloof versterkt werd.

Dit laatste is de inhoud van de tekstwoorden. Daarin komt de voortreffelijkheid van Abrahams

geloof naar voren.

De tekst spreekt over Abraham. Het getuigenis dat over zijn geloof gegeven wordt, is dat hij aan de belofte van God niet getwijfeld heeft. Welke belofte? Daar moeten we eerst bij stilstaan, om vervolgens zijn geloof nader te bezien.

Er zijn twee beloften die aan Abraham gedaan zijn, zo werd hiervoor gemeld. De eerste staat in Genesis 15:4-6, de tweede in Genesis 18. De eerste is dat zijn zaad zou zijn als de sterren in een niet te tellen menigte; de tweede dat hij zeer vruchtbaar zou zijn en een vader van vele volken en dat er koningen uit hem zouden voortkomen. De belofte is in wezen één; ze krijgt in Genesis 18 echter een nadere uitbreiding, en wel zodanig dat dit zaad uit Sara zou zijn. Dit laatste was lang een hopeloos uitzicht geweest.

Wij moeten hier aan deze belofte denken, met daarbij de nadere bepaling dat het zaad uit Sara zal zijn, zoals ook in Genesis 17 ter sprake komt.

Het gaat er nu om te zien hoe Abraham hier tegenover stond. We doen dat aan de hand van twee punten:

1. Hoe het bij Abraham *niet* lag.
2. Hoe het bij Abraham *wel* lag.

1.

Abraham heeft aan de belofte niet getwijfeld door ongeloof. Als men twijfelt aan Gods belofte dat Hij zal doen wat Hij zegt, betekent dit dat men geen volkomen zekerheid voor zichzelf heeft. Die twijfel ontstaat door een aantal bedenkingen die opkomen tegen de zekerheid van wat beloofd is. We kunnen bijvoorbeeld menen dat we niet waard zijn het beloofde te ontvangen, of dat de belofte onmogelijk gerealiseerd lijkt te kunnen worden. Het spreekt vanzelf dat zoiets nooit in iemand kan opkomen dan alleen door ongeloof. Het ongeloof ontkent wat God zegt en stelt Hem tot een leugenaar. Maar daarmee verwerpt men de hem toegezegde weldaad. Wat maakt het immers uit of ik het niet waard ben of dat de zaak onmogelijk voor me lijkt te zijn, als God het zegt, Die niet liegen kan en het beste weet wat Hij Zelf wil en kan. Dit ene, dat God het mij belooft, moet alle bedenkingen die de belofte ontkennen, uitbannen! Als deze bezwaren niet uitgebannen worden, komt dat voort uit ongeloof. Als er ooit bedenkingen tegen Gods belofte zouden kunnen opkomen, dan is het wel bij Abraham. Wat? Zal hij een vader worden van vele volken? Zal hij daarvoor afgezonderd worden als één enkeling uit het menselijke geslacht? Hij die tevoren zelf een dienaar van de afgoden was en het elke dag ver-

knoeide? Zou hij niet geheel en al onwaardig zijn dat God zulke grote zaken zal verrichten voor hem en zijn zaad? Daar komt nog bij dat Sara hem een zoon zal baren! Maar zij waren samen onvruchtbaar, en schenen ten enenmale ongeschikt om enig zaad te verwekken. Daarom had Abraham het al vele jaren geleden goedgevonden de raad van zijn vrouw op te volgen. Zo had hij uit Hagar Ismaël verwekt, en had hij er hoop op dat deze de vervulling van Gods belofte was. Zou God nu dan zoiets onmogelijks doen?

Maar toch, die overwegingen vonden geen ingang in zijn hart, waardoor hij Gods belofte ging verdienen. Hij heeft niet getwijfeld door ongeloof!

2.

Het tegendeel is waar, want Abraham is gesterkt geweest in het geloof, hij geeft God de eer, en is ten volle verzekerd (vers 20b en 21a). Dit laat ons zien dat hij hiervoor reeds het geloof aangaande deze belofte beoefend had. Wat hierover al gezegd is, doet ons hieraan ook niet twijfelen. Abrahams geloof werd hem tevoren al gerekend tot rechtvaardigheid. Nu de belofte met nadere aanduidingen en begrenzing tot Sara na enkele jaren herhaald werd, was het ver van hem om vanwege het ontzaglijk grote van de zaak en het schijnbaar onmogelijke van die be-

grenzing bedenkingen op te werpen om in twijfel te vervallen. Abraham was daartegenover juist in zijn geloof gesterkt, omdat hij lette op Wie dit beloofd had. Hij werd des te meer verzekerd omdat God, Die niet liegen kan, het herhaaldelijk beloofd had. Hij zal doen wat Hij zegt, ook al gaat het ons verstand te boven.

Maar waaruit is de kracht van zijn geloof in die tijd gebleken? Paulus zegt het zo: ‘gevende God de eer, en ten volle verzekerd zijnde dat Hij ook machtig was te doen, hetgeen beloofd was. Abraham gaf de eer aan God, en daarmee erkende hij - op grond van de belofte - dat God hem welgezind was. Hij werd niet door twijfel bevangen vanwege zijn eigen onwaardigheid. Door dit te erkennen bevestigde hij allereerst dat God waarachtig is. Vervolgens eerbiedigde hij Gods wonderlijke en goedertieren besturing en zorg voor zo’n onwaardig mens. Wat in de belofte beloofd was, werd groter voor Abraham naarmate het hem onmogelijk geweest was dit tevoren te kunnen verwachten. Wat was hij dankbaar dat God hem deze belofte al vooraf bekendgemaakt had, zodat hij zich die eigen kon maken. Wat had dit alles een bijzonder grote invloed op hem om voortaan oprecht te leven voor Gods aangezicht. Dit is wel het eerste bewijs van de kracht van Abrahams geloof.

Het tweede bewijs hiervan is dat hij ten volle was verzekerd dat God machtig was ook te doen wat Hij beloofd had. God had het Zelf beloofd, en Hij weet het beste wat Hij wel of niet kan doen. Zou dit dan te wonderlijk zijn voor Hém, Die de doden levend maakt en de dingen roept die niet zijn alsof zij waren? (Zie vers 17). Zou God niet machtig zijn om een Sara, die negentig jaar oud is, nog vruchtbaarheid te geven en bij Abraham de jeugd te vernieuwen als die van een arend? Hij spreekt immers en het is er, Hij gebiedt en het staat er. Alles in hemel en aarde hangt toch van Hem af! Het is echter wat anders om daarover te redeneren dan dat men daardoor zijn geloof versterkt. Dat laatste deed Abraham. Hij was er ten volle van overtuigd, hij had er geen twijfel over, het stond voor hem vast: mijn God zal doen wat Hij zegt. De hemel en de aarde zullen nog eerder van plaats veranderen dan dat Hij zal falen in Zijn belofte. Welnu, dit is het getuigenis dat Paulus geeft over het geloof van Abraham. Maar op grond waarvan zegt de apostel dit? Dat gebeurt ongetwijfeld op grond van de boeken van Mozes, waarin over Abrahams geloof wordt gesproken. Als wij echter Genesis 17 lezen, lijkt het tegenovergestelde ons daar voorgehouden te worden. Onmiddellijk nadat hij de belofte had ontvangen waarin het beloofde zaad hem uit Sara was beloofd,

volgt vers 17: ‘Toen viel Abraham op zijn aangezicht, en hij lachte; en hij zeide in zijn hart: Zal een, die honderd jaar oud is, een kind geboren worden; en zal Sara, die negentig jaar oud is, baren?’ Hoe ver is dit verwijderd van een sterk geloof? Hoe ver staat dit af van wat Paulus als het tegenovergestelde getuigt, dat Abraham God de eer gaf met een volkomen verzekerd geloof? Deze overweging geldt des te sterker als we zien dat iets dergelijks van Sara wordt gezegd in het volgende hoofdstuk, wat hiermee te vergelijken is (18:12). Dát lachen bestraft de Heere ernstig als ongeloof. De Heere vraagt dan: ‘Zou iets voor de HEERE te wonderlijk zijn?’ Ik geef toe: deze moeilijkheid is niet gering. Als Paulus het ons niet anders had gezegd, zouden wij de woorden van Mozes heel vaak zó lezen dat we Abraham in onze gedachten beschuldigen van ongelovige uitlatingen. Maar nu zijn we verplicht om nog eens beter naar de tekst van Mozes te kijken. Dan zal ons duidelijk worden dat twee wel hetzelfde kunnen doen, maar dat dit toch eigenlijk niet hetzelfde is, als we erop letten wat hun innerlijke gevoelens daarbij zijn. Wat bij Sara uit ongeloof voortkwam en in haar ook bestraft werd, was bij Abraham vanuit een gelovig hart. Wat betekent het dat Abraham op zijn aangezicht viel? Hetzelfde lezen we ook in Genesis 17:3, en daar kan het niet

anders zijn dan een eerbiedigen van Gods goedheid als Hij Zijn belofte herhaalt. Zo moet het hier, in vers 17 van hoofdstuk 17, ook worden opgevat. Als Abraham hier lacht, toont hij zijn vreugde dat God hem uit Sara dit zaad zou geven. Die zaak was voor hem zo groot, dat hij in verwondering opgetogen bleef, en als het ware dacht: Wat een geluk zal mij nu overkomen! Dat iemand die honderd jaar oud is, dit mag ervaren!

Daarom zijn deze woorden van Abraham ver verwijderd van ongelof. Abraham twijfelt niet aan de belofte, maar hij geeft God de eer, en is ten volle verzekerd. Deze tekst is het die Paulus voor ogen heeft, en daaruit maakt hij op dat Abrahams geloof door de herhaling van de belofte werkelijk versterkt is.

Er zijn hieruit verschillende zaken te leren.

1. Abrahams geloof is gegrond op de belofte die God hem heeft gegeven. Zo is het ook bij alle woorden van God; die zijn alle het voorwerp van ons geloof. Wat God getuigt van het verleden, van wat nu is en van wat in de toekomst ligt, moet allemaal op Zijn getuigenis geloofd en niet in twijfel getrokken worden. Wat het toekomstige betreft, verklaart God wat Hij ons zal doen, tot een zegen of tot een straf. Daarom is het onze plicht dit zó te verwachten alsof het er al is.

Als het gaat over het rechtvaardig makend geloof, kan dit alleen Gods belofte tot voorwerp hebben. Daarin verklaart de Heere wat Hij voor ons, arme schepselen, uit enkel genade over heeft, om de verdienste van de Borg. Dit moeten we voor ogen hebben, want het voorbeeld van Abraham wordt ons door Paulus alleen met dat doel voorgehouden, om ons daardoor te leren hoe wij hebben te geloven om rechtvaardig gemaakt te worden. Wat is dit een belangrijke oproep! Hoezeer er ook steeds over het geloof gepreekt wordt, toch is er in het leven van velen een diepe blindheid ten aanzien van het voorwerp van hun geloof. Want het wordt hun toch voorgehouden om te geloven. Zelfs zij voor wie het een ernstige zaak van het hart is geworden om in Christus te geloven, zijn van mening dat zij moeten geloven dat God de hand op hen gelegd heeft en zij in de zaligmakende werkingen van de Geest mogen delen. Maar dit is niet het geloof tot rechtvaardigmaking. Dat geloof zou u doen rusten in die toestand zonder dat het geloof in Christus geoefend wordt. Nee, door dat geloof moet u, hoezeer u ervan overtuigd mag zijn dat u genade kent, toch alle waardigheid van uzelf verlooche- nen om die in Christus buiten u te zoeken. Ook als men denkt aan de beloften van God als

het voorwerp van ons geloof, dan nog stelt men het zó alsof dit geloof hier heel wat anders is dan wanneer men een medemens gelooft, die iets heel groots in het vooruitzicht heeft gesteld. Hoe komt dat? Omdat dit geloof een gave van God moet zijn. Dat is ook zo: het geloof is een gave van God. Zonder Gods gave zullen wij tot in eeuwigheid niet geloven (zie Efeze 2 en Filippenzen 1). Maar als God ons het geloof geeft door de Geest des geloofs, dan gelóven wij. En dit geloof is van dezelfde aard als elk geloof van een belofte die door een mens wordt gedaan. Het spreekt natuurlijk wel vanzelf dat het heel wat meer betekent om God te geloven dan mensen, die zich kunnen vergissen of ons kunnen misleiden. Het is ook heel wat anders om de belofte van God aan te nemen dan van welk mens ook, want God belooft ons dingen waarmee de hele wereld niet is te vergelijken. Maar dat geeft aan ons geloof alleen maar meer zekerheid. Dat geloof laat ons ook zien dat wanneer die beloften met een oprecht geloof worden aangenomen, de uitwerking daarvan in het hart zó moet zijn dat ze overeenkomt met wat God ons belooft te schenken.

2. Elke twijfel aan Gods belofte is ongeloof. Paulus zegt dat, en het is een waar woord. Het

geloof zegt: Amen, het zal waar zijn. Wat God belooft dat Hij doen zal, wil Hij ook doen en kan Hij doen. Anders zou Hij het niet beloven. Als dit geloof werkzaam is, is niets in staat om Gods wil of Zijn macht te wantrouwen. Het is genoeg dat God het gezegd heeft. Daarom worden alle bedenkingen uitgesloten. Maar zodra dit geloof niet meer werkzaam is, komt het menselijke verstand naar voren, en dat onderwerpt zich niet aan het getuigenis van God, maar gaat er tegenin. Dan denkt het verstand dat het kan bepalen wat God al dan niet kan beloven. En dan komt het meestal zover dat men denkt dat God dit niet aan zo'n onwaardig mens wil doen, en dat God toch geen onmogelijke dingen kan doen. Dan krijgt God de eer niet, en men vertrouwt Hem niet op Zijn Woord. Als Hij zegt: 'Ik zal', dan is dat niet genoeg, maar wordt het verdacht. Er wordt aan getwijfeld. Waardoor? Door het ongeloof! Hieruit moet u leren hoe onbetamelijk het ongeloof is. Wat is het ongeloof een ongelukkige zaak en wat is het schadelijk om zich aan wantrouwen over te geven.

3. Enkele kenmerken van een sterk geloof zijn dat God de eer krijgt, en dat men het aan Zijn macht en wijsheid overlaat wat Hij ons in Zijn goedheid belooft. Het is één van beide: of men be-

grijpt Gods belofte niet, en als men dat wel doet, heeft men in het geheel geen belangstelling voor wat beloofd wordt; of men stelt er wél belang in, en dan wordt het hart met dankerkentelijkheid vervuld. Dat geldt temeer als men beseft dat men vanuit zichzelf geheel en al onwaardig is, en dat het over zulke grote, ja, alles te boven gaande dingen gaat, waarvan God zegt dat Hij die voor ons over heeft. Die erkentelijkheid kan niet anders dan onze liefde tot God opwekken, en haar inwerking hebben op onze levenswandel. Het geloof overwint alle moeilijkheden, niet door die te doorzien, maar ze aan God over te laten, en zó te doen wat Hij zegt. Datgene wat normaal duizend bezwaren zou oproepen, wordt nu met een gerust hart bezien en aan de Heere overgelaten. Hij is immers even machtig als wijs om alles te doen wat Hij doen wil.

Dit is wat wij hieruit leren.

Toepassing

Nu rest ons alleen nog na te gaan of God ook ons iets belooft, met het doel daarbij het voorbeeld van Abrahams geloof tot ons grote nut aan te wenden. Maar hoe zullen wij dit weten? God maakte verschillende keren en op directe wijze Zijn wil aan Abraham duidelijk. Maar nadat God Zijn raad vol-

ledig heeft bekendgemaakt en ons die heeft meegedeeld door middel van de geschriften van zovele Godsgetuigen die we in de Bijbel hebben, mogen we zo'n regelrechte openbaring niet meer verwachten. We zijn echter wel verplicht Gods Woord te lezen en nauwkeurig te onderzoeken of wij daarin iets vinden en hoe ons dat wordt voorgehouden. Daarbij moeten wij wel toezien dat we niet voor het getuigenis van God houden wat het niet is. We moeten namelijk altijd bedenken dat Gods Woord ons enige richtsnoer is. Daarvan mogen we niet afwijken, omdat de satan zich dan verandert in een engel des lichts. Maar uw terechte vraag is dan wellicht of er in het Woord van God wel een belofte voor ons is te vinden. Ongetwijfeld merken wij daarin direct vele beloften van God op, die zijn verbonden met bepaalde toestanden en verschillende omstandigheden waarin de gelovigen zich dikwijls bevinden. Het doel daarvan is dat zij te allen tijde worden bemoedigd en door niets worden verleid om de Heere niet te blijven geloven. Maar onder die alle straalt één belofte door, die we een hoofdbelofte kunnen noemen, en die het fundament vormt van alle overige beloften. Die zijn dan ook in de hoofdbelofte begrepen, en die wordt met volle nadruk de belofte van het Evangelie genoemd. Deze belofte is er niet voor deze of gene, die nu eens de ene en dan

weer de andere gemoedsgesteldheid hebben. Maar deze belofte is er voor een ieder, die slechts oprecht gelooft dat God ons Zijn Zoon tot een Zaligmaker geeft. Een ieder die in Hem gelooft, zal Hij genadig zijn. Hij zal in tijd en eeuwigheid in gunst met hen handelen. Dat zo'n belofte ons door het Evangelie nabij wordt gebracht, en wat die belofte inhoudt, zal de inhoud zijn van mijn twee volgende preken¹.

Deze belofte gelooft men tot rechtvaardigheid. Weet u van die belofte? Als dat niet het geval is, ach, wat is het erg om door deze onkunde ongelovig te zijn! Is deze belofte u wel bekend? Ziet u dan in hoe belangrijk deze is? Moet u 'nee' zeggen? Hoe komt dat dan? Denkt u dat u geen genade nodig hebt? Hebt u geen zonden? Weet u niet dat die zonden u rampzalig voor God maken? O, zag u toch uw blindheid, en erkende u toch uw schuld, wat zou dit Evangeliewoord u dan dierbaar zijn! Ziet u wel in hoe belangrijk deze belofte is? Waarom sluit u zichzelf dan uit door uw ongelof? Bent u het niet waardig? Ach, als God op uw waardigheid moest zien, gaf Hij deze belofte niet *uit genade*. Kan God Zijn belofte niet waarmaken? Maar zou Hem dan iets te wonderlijk zijn? Of is die belofte niet aan

1. De tweede preek ervan is al verschenen in de Reveilserie nr. 493, maart/april 2013.

u gedaan? Het gaat over 'een ieder die gelooft'. U bent verplicht het te geloven. Als u het niet gelooft, sluit u zich niet alleen uit, maar maakt u ook uw schuld oneindig zwaar. Val dan toch met de schuld van uw ongelooft voor de Heere neer!

En u die het geloof beoefent, zie op Abraham! Zijn geloof stond vast, gefundeerd op Gods belofte. Daar moet u ook vast op staan, en niet op Gods werk in u. Hoe heerlijk dat werk ook is en hoezeer het ook uw geloof kan bevestigen, het is niet de grond van uw geloof. Het is geen oorzaak van uw rechtvaardigmaking. Hoe heerlijk is het dan om God te geloven op Zijn Woord. Dat goddelijke 'zal' overwint alle hindernissen. Geef daarom niet toe aan uw twijfels, maar strijd ertegen, omdat die uit uw ongelovige hart opkomen en alleen maar van vijandschap tegen God getuigen. Wees erop gericht tot eer van God te leven, en daar moet ook uw geloof op gericht zijn. Daaruit kunt u de oprechtheid van uw geloof pas echt kennen. Denk nooit dat deze zaken voor u te groot zijn. Paulus wijst ons op het voorbeeld van Abraham om van hem te leren als ons aller vader. Zo getrouw als God voor hem geweest is en voor zijn zaad tot op deze dag, zo getrouw zal Hij ook zijn voor allen die in zijn voetspoor gaan.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

In open envelop zonder postzegel zenden aan:

Pieters Grafisch Bedrijf bv
Antwoordnummer 5
4500 WC GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVERIEIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op ING Bank nr: 581492
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 9,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen
(bij voorkeur schriftelijk) aan:

Pieters Grafisch Bedrijf bv,
Postbus 12,
4503 ZG GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl